

Arrest

nr. 157 534 van 1 december 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Filipijnse nationaliteit te zijn, op 17 juni 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 13 mei 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan de verzoeker ter kennis gebracht op 18 mei 2015.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 23 juni 2015 met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 september 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 oktober 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 20 januari 2014 dient de verzoeker een visumaanvraag kort verblijf (type C) in bij de Belgische ambassade te Manilla, om zijn moeder en haar echtgenoot, de heer D.K. N. (...) te bezoeken in België. Het visum kort verblijf wordt toegestaan bij beslissing van 28 februari 2014.

1.2. Op 16 april 2014 dient de verzoeker een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van stiefzoon van een Belg. Op 9 oktober 2014 wordt een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te

verlaten (bijlage 20) genomen. Bij arrest nr. 141 183 van 17 maart 2015 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing.

1.3. Op 19 november 2014 dient de verzoeker een tweede aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van stiefzoon van een Belg. Hij wordt in het bezit gesteld van een bijlage 19ter, waaruit blijkt dat hij bijkomende bewijzen "ten laste" inzake financiële steun aan H.N.G. (...), een bewijs "ten laste" inzake onvermogen uit het land van herkomst met beëdigde vertaling en een attest van het ocmw heeft overgelegd.

Uit een fax van 16 maart 2015 van de gemeentelijk ambtenaar van de gemeente Ardooie blijkt dat de verzoeker bijkomende bewijsstukken inzake inburgering heeft ingediend.

Op 13 mei 2015 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de thans bestreden beslissing die aan de verzoeker ter kennis wordt gegeven op 18 mei 2015. Deze beslissing luidt als volgt:

"(...)

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de, die op 09.10.2014 werd ingediend door:

(...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie

De bepalingen van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 zijn van toepassing op' de familieleden van een Belg, voor zover het betreft, de familieleden vermeld in artikel 40bis §2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 'de bloedverwanten in neergeanade lijn (...) beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn.

Betrokkene diende op 19.11.2014 een aanvraag in, in functie van de Belgische stiefvader D. K. N. A. (...) geboren te (...) op (...) van Belgische nationaliteit. Dit is de tweede aanvraag die ingediend werd op dezelfde basis. De vorige werd geweigerd op 09.10.2014 Tegen deze beslissing werd op 12.11.2014 een beroep tot nietigverklaring ingesteld. In het Arrest nr 141.153 van 17 maart 2015 werd het beroep verworpen.

Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine. Ter staving van dit 'ten laste' zijn werden volgende documenten voorgelegd: bewijzen van het overmaken van geld aan betrokkene door zijn moeder op 05.12.2010, 08.03.2011, 01.04.2011 en 06.08.2011, 23.12.2011, 03.01.2012, 16.07.2012, 10.08.2012 en 07.01.2014, een bewijs van onvermogen betreffende onroerend goed dd.30.04.2014 betreffende betrokkene, een bewijs dat betrokkene geen economische activiteit had in het land van herkomst of origine dd. 5.05.2014 en een attest van het OCMW van niet-steunverlening dd. 14.11.2015.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat het steeds de moeder was die het geld overmaakte aan de zoon en niet de referentiepersoon. Onafgezien daarvan blijkt, op één overschrijving na, de financieel steun ook te zijn gestopt vanaf augustus 2012. Logischerwijze mag er dus toe besloten worden dat betrokkene in die periode zelf voldoende in zijn bestaansmiddelen kon voorzien. Wat verder afbreuk doet aan de financiële/materiële afhankelijkheid van betrokkene tegenover zijn moeder en stiefvader is het feit dat, bij de aanvraag tot een C-visum, in de visumaanvraag werd opgenomen dat betrokkene werkzaam was als 'Payroll Associate' bij N. (...) (afdeling Maleisië en Singapore) en dat hem betaald verlof werd toegestaan om zijn familie te komen bezoeken.

Dit is uiteraard in tegenstrijd met de attesten van onvermogen die betrokkene voorlegde ter staving van zijn behoeftigheid in het land van herkomst. Gezien betrokkene kennelijk werkte in Maleisië en Singapore is het best mogelijk dat hij geen economische activiteit of eigendommen had/heeft in de Filipijnen, dit wil echter helemaal niet zeggen betrokkene financieel afhankelijk was van de familie in België.

Daarnaast worden er in het kader van de ten laste neming allerhande documenten overlegd met name allerhande kassatickets van de aankopen van kleding en voeding en facturen allerhande. Het verband tussen betrokkene en de kassatickets/facturen is niet duidelijk. Vermoedelijk werden deze stukken voorgelegd om aan te tonen dat betrokkene, sinds zijn komst naar België, ten laste is van de stiefvader en zijn moeder. Ook het attest van het ocmw getuigt daarvan. Dit alles kan echter niet als voldoende bewijs 'ten laste' worden aanvaard. Het spreekt voor zich dat betrokkene, sinds zijn komst naar België, ten laste is geweest van zijn familie. Betrokkene kan echter geen rechten putten uit een situatie van onvermogen die hij voor zichzelf creëerde net door alles achter te laten in het land van herkomst (alook zijn job) en naar België te komen.

Gezien het geheel van bovenstaande elementen dient te worden vastgesteld dat betrokkene niet kan overtuigen 'ten laste' te zijn van de referentiepersoon en derhalve het verblijfsrecht te kunnen verwerven.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7,1,2° van de wet van 15.12.1980. legaal verblijf in België is verstreken. (...)"

1.4. Op 3 juni 2015 dient de verzoeker een derde aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van stiefzoon van een Belg.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Tevens voert de verzoeker 'een manifeste beoordelingsfout' aan.

Het middel is als volgt onderbouwd:

"Artikel 2 van deze wet bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen. Terwijl artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat deze pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing¹.

Dat dient te worden opgemerkt dat de motivatie in de bestreden beslissing evenwel niet afdoende is.

Dat uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker zou hebben nagelaten afdoende te bewijzen dat hij in het verleden ten laste was van zijn Belgische stiefvader en zijn moeder.

Dat in eerste instantie dient te worden opgemerkt dat verzoeker bij zijn aanvraag tal van bewijsstukken heeft neergelegd waaruit blijkt dat hij wel degelijk ten laste was van de referentiepersoon.

Dat immers verzoeker stortingsbewijzen heeft neergelegd waaruit blijkt dat op regelmatige basis door zijn moeder, mevrouw G.-A. N. (...), echtgenote van zijn Belgische stiefvader, financiële stortingen zijn gebeurd aan haar broer, de heer G.-A. R. (...), ten gunste van verzoeker.

Datt er sprake is van een manifeste beoordelingsfout en van schending van de zorgvuldigheids- en de motiveringsplicht nu volledig onterecht door verweerder wordt gesteld dat het geld werd overgemaakt door de moeder en niet door de referentiepersoon. Dat immers de moeder en de referentiepersoon gehuwd zijn en een gemeenschappelijk huishouden hebben.

Dat verzoeker verder opmerkt dat hij sedert zijn aankomst in België inwoont bij zijn Belgische stiefvader, de heer D. K. N. (...), en zijn moeder, mevrouw G.-A. N. (...).

Dat verweerder op de hoogte is dat verzoeker, zijn moeder en de Belgische referentiepersoon minstens sedert 31 maart 2014 samenwonen te (...), (...).

Dat derhalve beiden minstens sedert 31 maart 2014 samenwonen/staan ingeschreven op het zelfde adres.

Dat derhalve verzoeker, gezien het inwonen bij zijn Belgische stiefvader en zijn moeder minstens sedert 31 maart 2014, als ten laste van de Belgische referentiepersoon en zijn echtgenote dient te worden beschouwd en derhalve voldoende is aangetoond dat verzoeker in het verleden ten laste was (en nog steeds is) van de Belgische referentiepersoon.

Dat zijn Belgische stiefvader en zijn moeder volledig instaan voor het onderhoud van verzoeker in België en dit sedert 31 maart 2014. Dat zij ter staving kassatickets en facturen hebben neergelegd welke zij hebben betaald voor hun (stief)zoon.

Dat met dit gegeven ook verweerder diende rekening te houden bij de beoordeling van verzoekers aanvraag.

Dat dit in casu niet is gebeurd.

Dat derhalve er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

Dat de motiverings- en de zorgvuldigheidsverplichting in casu ernstig werd geschonden.

Dat verweerder alvorens een beslissing te nemen, een onderzoek diende te verrichten.

Dat immers bij een eenvoudig nazicht van het rijksregister had kunnen vaststellen dat verzoeker sedert geruime tijd te (...) inwoont bij zijn Belgische stiefvader en zijn moeder die instaan voor zijn onderhoud nu verzoeker in België zelf niet over enige inkomsten beschikt.

Dat dergelijk nazicht door verweerder niet is gebeurd.

Dat de motiveringsplicht werd geschonden nu geenszins op een afdoende manier werd gemotiveerd waarom verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie."

2.2.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 40ter *iuncto* artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name de omstandig toegelichte vaststelling dat de verzoeker "niet kan overtuigen 'ten laste' te zijn van de referentiepersoon". De verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen wordt niet aangetoond.

2.2.2. De verzoeker voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 40ter *iuncto* artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet.

Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft:

– de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

(...)”

Artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

(...)

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;”

Aangezien de verzoeker ouder is dan 21 jaar, diende hij, om aan de door de wet gestelde vereisten te voldoen, het bewijs te leveren dat hij ten laste is van zijn stiefvader, in functie van wie hij het verblijfsrecht vraagt.

Daar omtrent het “ten laste” zijn van de referentiepersoon geen wettelijke bewijsregeling voorhanden is, is het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden aldus vrij. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de verwerende partij discretionair oordeelt of de verzoeker het bewijs van de voorwaarden levert. Aldus kan de verwerende partij in het raam van deze ruime appreciatiebevoegdheid rechtmatig het voldaan zijn aan de wettelijke voorwaarden afleiden uit de daartoe relevante stukken en verklaringen die zij zelf bepaalt en waarvan zij de overlegging vereist.

De Raad verwijst naar de interpretatie van het begrip “ten laste” van het Hof van Justitie in de arresten Jia (HvJ C-1/05, 9 januari 2007, par. 35 en 37) en Reyes (zaak C-423/12 van 16 januari 2014). Daaruit volgt dat meerderjarige kinderen slechts een verblijfsrecht erkend kunnen zien indien ze materieel worden ondersteund door de ascendent die in België verblijft omdat ze niet in hun eigen basisbehoeften kunnen voorzien en dat die afhankelijkheid reeds bestaat in het land van oorsprong of herkomst tot op het moment van de aanvraag. In het arrest Reyes van het Hof van Justitie wordt dit verwoord als volgt:

“20 In dit verband moet worden vastgesteld dat, wil een rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie als „ten laste” van die burger in de zin van artikel 2, punt 2, sub c, van richtlijn 2004/38 kunnen worden beschouwd, het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 42).

21 Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest Jia, reeds aangehaald, punt 35).

22 Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in de het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37).”

In de bestreden beslissing wordt eerst geduid dat, om als ‘ten laste’ te kunnen worden beschouwd, er reeds in het land van herkomst of origine een afhankelijkheidsrelatie dient te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon. Vervolgens wordt vastgesteld dat “het steeds de moeder was die het geld overmaakte aan de zoon en niet de referentiepersoon” en dat onafgezien daarvan deze financiële steun, op één overschrijving na, blijkt te zijn gestopt vanaf augustus 2012, zodat ertoe kan worden besloten dat de verzoeker in die periode zelf voldoende in zijn bestaansmiddelen kon voorzien. Tevens wordt er op

gewezen dat uit de visumaanvraag blijkt dat de verzoeker werkzaam was als payroll officer bij N. (...) – afdeling Singapore en Maleisië.

De verzoeker betwist het motief dat om als ‘ten laste’ te kunnen worden beschouwd, er reeds in het land van herkomst of origine een afhankelijkheidsrelatie dient te bestaan tussen hem en de referentiepersoon niet. Hij betwist evenmin de vaststelling van de gemachtigde dat op één overschrijving na, de financiële steun gestopt blijkt te zijn vanaf augustus 2012, noch dat hij tewerkgesteld was op het moment van de visumaanvraag, en dat dit in strijd is met de attesten van onvermogen die hij ter staving van zijn behoefte in het land van herkomst voorlegde en met zijn beweerdde financiële en/of materiële afhankelijkheid in het land van herkomst. Nu de verzoeker het motief dat hij tewerkgesteld was en dat deze tewerkstelling afbreuk doet aan de met overschrijvingen vanwege zijn moeder en bewijzen van onvermogen gestaafde bewering dat hij in zijn land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon ongemoeid laat, is het betoog van de verzoeker dat de verwerende partij voorbijgaat aan het feit dat zijn moeder en de referentiepersoon gehuwd zijn en een gemeenschappelijk huishouden hebben, niet dienstig. Ten overvloede wordt in dat verband opgemerkt dat de verzoeker zelf aangeeft dat de overschrijvingen gebeurden van zijn moeder naar zijn oom en dit dus storting betreft van derden aan derden. Door louter te pomen dat hij *“bij zijn aanvraag tal van bewijsstukken heeft neergelegd waaruit blijkt dat hij wel degelijk ten laste was van de referentiepersoon”*, toont de verzoeker niet aan dat de gemachtigde op grond van de stukken die zich in het administratief dossier bevonden in onredelijkheid tot de vaststelling is gekomen dat de financiële afhankelijkheid ten aanzien van zijn Belgische stiefvader, ten bewijze van de afhankelijkheidsrelatie tussen hen in het land van herkomst, niet aangetoond is.

De verzoeker voert aan dat de gemachtigde geen rekening heeft gehouden met het feit dat hij sinds 31 maart 2014 op hetzelfde adres als zijn moeder en de referentiepersoon ingeschreven staat, en betoogt dat, aangezien hij inwoont bij zijn moeder en stiefvader en deze laatste sinds die datum volledig instaan voor zijn onderhoud, het voldoende is aangetoond dat hij in het verleden ten laste was van de referentiepersoon. Tevens laat hij gelden dat hij in België zelf niet over enige inkomsten beschikt. Hij gaat hierbij evenwel voorbij aan het motief in de bestreden beslissing dat *“(h)et (...) voor zich (spreekt) dat betrokkene, sinds zijn komst naar België, ten laste is geweest van zijn familie. Betrokkene kan echter geen rechten putten uit een situatie van onvermogen die hij voor zichzelf creëerde net door alles achter te laten in het land van herkomst (alsook zijn job) en naar België te komen”*. De verzoeker maakt niet aannemelijk dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris in strijd met het bepaalde in de artikelen 40ter en 40bis, § 2, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet heeft gesteld dat, om zijn verblijfsrecht erkend te kunnen zien, de descendent ten laste dient aan te tonen dat de afhankelijkheid van de referentiepersoon reeds bestond in het land van oorsprong of herkomst. Hoger werd reeds vastgesteld dat de verzoeker niet heeft aangetoond dat de gemachtigde op grond van de stukken die zich in het administratief dossier bevonden in onredelijkheid tot de vaststelling is gekomen dat de financiële afhankelijkheid ten aanzien van zijn Belgische stiefvader, ten bewijze van de afhankelijkheidsrelatie tussen hen in het land van herkomst, niet aangetoond is.

Uit het voorgaande blijkt dat de verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 40ter iuncto artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen. Evenmin wordt een manifeste beoordelingsfout aangetoond.

2.2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding. Aangezien uit voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

2.2.4. Het enig middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op een december tweeduizend vijftien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN